

Georg Kühlewind Alapítvány

Hetedik hírlevél

Kedves Olvasó!

2013. október 16-án váratlan, gyors lefolyású betegség következtében elhunyt Samuelis László barátunk. 2013. október 1-jén töltötte be hatvankettedik életévét. Informatikus volt, a kassai Műszaki Egyetem professzora. Klagenfurti konferenciákon került kapcsolatba Böszörményi Lászlóval. Igazság és tudomány kapcsolata foglalkoztatta. Lacin keresztül ismerte meg Székely György munkáit, rendszeresen eljárt budapesti előadásaira, itt volt a három évvel ezelőtti *Normálistól az egészségesig* konferencián is. Itt ismertem meg. Leveleztünk. Kassáról mindig eljött a Kühlewind Alapítvány rendezvényeire. Nyitott volt, egészen kivételesen érdeklődő, képes volt mindenkor új szemmel rátekinteni a dolgokra. Ez lényege ezt sugározta. Vigasztalást találtam benne, azt üzent nekem, hogy semmi nem lezárt, befejezett. Felesége írta október 25-én: „Itt vannak a könyvek tele jegyzetekkel, meg nem válaszolt kérdésekkel... Ez hihetetlen gyorsan zajlott, hisz még hétfőn este kikísért az osztály bejáratához.” Azt gondolom: a nyitottság, az a sokszor tapasztalt kivételes érdeklődés, kérdéseinek iránya, a kedély gazdagsága és a belőle áradó jóság – megmarad. Maradandóbb a mulandó testnél.

*

Az Osztrák Antropozófiái Társaság a Kühlewind Alapítvány támogatásával 2014. május 2-án és 3-án konferenciát rendez Székely György tiszteletére. A kétnapos rendezvény címe: *Mit akarsz?* Nyelve a német. Ezért németül tudó olvasóink számára közöljük Böszörményi László szövegét, melyet a konferencia témájáról írt.

Was willst Du?

Eine Einladung für eine aufrichtige Suche

Wenn ich mich frage: „Wo stehst Du und wo willst Du hin?“, dann ist das erste, was klar wird, dass es auf diese Frage keine im Voraus gegebene und keine endgültige Antwort geben kann. Es fällt aber auf, dass ich mir diese Frage überhaupt stellen kann und sie mir wichtig, auch schmerzhaft erscheint. Ich habe zunächst nicht viel mehr, als eine Ahnung und eine Sehnsucht. Ich möchte aus der Ebene des gegebenen, geformten Alltagsbewusstseins herausfinden. Ich weiß nicht genau, wie und wohin. Was ich suche, ist ja gar keine Antwort, vielmehr eine Erfahrung. Eine Erfahrung eines Bewusstseinsgebiets, woher solche Fragen stammen, wo solche Fragen noch gar nicht ausformuliert sind, wo sie noch lebendig sind, wie ein Gefühl. Ein Gebiet das über der Ebene des Alltagsbewusstseins liegen muss. Es ist auch klar, dass ich dieser Frage selber nachgehen muss, ich kann sie an keine Respektperson oder Institution abgeben. Ich muss selber anfangen – wenn ich will. „Die Folgen der Tatsache, daß der Logos von da [von der Fleischwerdung] an auf beiden Ufern des Abgrundes heimisch ist, sind mannigfaltig. Vor allem ist der Mensch dadurch in die Lage gekommen anzufangen, er hat die Fähigkeit zum Uranfang – in dem der Logos anwesend ist (Joh. 1,1) –, ohne das Schwachseelische ablegen oder zum Stillschweigen bringen zu müssen. Das ist die Fähigkeit des Schaffens aus dem Nichts.“ (Georg Kühlewind, *Die Erneuerung des Heiligen Geistes*)

Der Mensch muss seinen eigenen Weg suchen, vielmehr sogar erschaffen, wenn das ein Weg der Freiheit sein sollte. Die einzige Voraussetzung ist, dass es keine Voraussetzung geben kann. Der Weg muss rein, frei von jeder Art Vorurteil, Begierde, Illusion und Wichtigtuerei sein. „Diese Reinheit kann nur aus der Konzentriertheit kommen, aus der Konzentriertheit des Lichtes, in dem keine Finsternis ist: aus der Aufrichtigkeit. Wer auch das noch anstrebt, hat nicht verstanden.“ (Georg Kühlewind, *Die Wahrheit tun*)

Einen konzentrierten – meditativen – Weg muss ein jeder selber gehen. Das heißt aber nicht, dass wir einander nicht helfen könnten. Nicht so sehr durch weise Ratschläge, viel mehr durch Interesse aneinander. Das Quellgebiet des Bewusstseins – der Himmel, die geistige Welt – ist ein gemeinsames. Es gibt keinen privaten Himmel, auch keinen für eine Gruppe von „Auserwählten“, es gibt nur einen gemeinsamen Himmel. Deshalb kann eine Zusammenkunft im Zeichen der aufrichtigen Suche allen Beteiligten helfen. Wir können unsere Aufmerksamkeit einander schenken und die nährende Lebendigkeit des Quellgebiets gemeinsam erfahren, wie zu Pfingsten. Wir können es zumindest versuchen.

*

E hírlevél mellett Kovács Ildikó építészmérnök szövegét olvashatják arról a kreativitásra épülő foglalkozásról, amelyet 12 év felettieknek ajánl. Saját kezdeményezése.

*

Alapítványunk következő összeövetelének időpontja: 2014. január. Pál József tart közös gyakorlatot. Ezúttal a meditáció a téma. A helyszín még nem tisztázott. Az érdeklődőket időben értesítjük.

*

A mostani, hetedik hírlevélben a Lack Gábor hagyatékában talált feljegyzések újabb részét, valamint Rácz György második, versbe szedett bibliai történetét közöljük. Szögletes zárójelben a szöveg lejegyzőjének, megszokott zárójelben a hírlevél szerkesztőjének kiegészítései, észrevételeit olvashatják.

Fenyő Ervin

I.

Lack Gábor hagyatékából

1988. július 18.

[A szöveg leírójának felvezetője:] Szükséges irodalom. Lelki-szellemi higiénia, egy példányban van meg. A szerző: Georg Kühlewind. Ezt el kell olvasni. ¹ Több tanulmánya van. A Krisztus-impulzusról, Logoszról, érzékelési ügyekről stb., Steiner folytatója. G[ábor] beszámolót kért. Főleg a negatív tapasztalatok lennének nagyon érdekesek.

¹ Georg Kühlewind *A normálistól az egészségesig* című könyvéről van szó, ami akkor még, 1988-ban csak gépiratban terjedt.

[Lack Gábor:] A nehézségeket csak onnan lehet áthidalni, ahol áll az ember, mert én nem tudok úgy csinálni, mintha nem menne. A megértés, mint egy narrátor működhet a folyamatok mellett, olyan ez, mint a mesében...

Nagyon élesen ki kéne exponálni a helyzetet, amikor kezd az ember – és nem megy. Bevilágítani egy gyertyával a sötétbe, az ember nincs is abban a helyzetben, hogy menjen, nem mozgósító az állapot. Ez a mozgósító erő nem mindig ugyanaz. Fontos, hogy ez húsbavágó legyen. Nem az, hogy nem látja a falat, hanem nem úgy látja.

Nem szándékoltság, hanem spontaneitás kell. Nagyon ott kell lenni, azt az intenzitást kéne átvinni más területre is, ami a spontaneitásban van, amit nem előz meg a motiváltság.

Van olyan felfogás, hogy ami körülveszi az embert, az merő csupa szellem. Van, amikor valami világos, van, amikor csak dereng, van, amikor sejt valamit az ember, de nem tudja megfogni, kezd áttetszővé válni az érzés. Az érthető érzelem ritka képesség. A megismerő érzés jön elő, amikor megismer-felismer az ember, amikor kinyílik egy ablak. Ha ezt sikerül elcsípni, ezt a fonalat fel lehet gombolyítani a nagyobb valóság felé, amikor más tudatszférákba jut el az ember.

A hétköznapi életben is szakadatlanul vannak tudatváltások. Például amikor leülünk az asztalhoz, nem jut más az eszünkbe, csak az evés. Ezek tudati zárványok. A hétköznapi életben lehet tapasztalni olyan motívumokat, amire egyébként nem is gondolna az ember. A legérdekesebb dolgok adják át egymásnak a kilincset. Ezt szűrtem le magamnak: ha bármi szellemi át nem vezet oda, hogy megszüntesse a hétköznapi szürkeséget, az nem igazi szellemi út, mert a világ fényes és ragyog.

Több világ van ugyanazon a helyen. Ugyanaz, csak másként látszik, de ez tőlünk függ. Amilyen tudat-intenzitásra tud felkapaszkodni valaki, az lesz a világ. Ez még a normál tudatszinthez tartozik, de ez a diszkurzív tudat is nagyon messzire vezet.

Tegyük fel, hogy páternoszterezik valaki a saját tudatában, hogy egyre inkább jelen van, elmélyül, elváltozik, de igaz irányba változik el. Ez az elmozdulás azt eredményezi, hogy a dolgok más státuszba kerülnek. A „van” átkerül az „igaz”-ba. Az Ige testté lön. Itt fordítva: a test Igévé lesz. Különböző halmazállapotokon megy át a tudat. Nem minden iskola és ismeret vezet a helyes megértéshez. Nem az a baj, hogy az ember nem tud ezt-azt, nem információra van szükség, hanem megértő-képességre.

Bizonyos kompromisszumra szükség van, illetve ez kikerülhetetlen. De ennek van egy kitapintható határa, ha ez összezavarodik, nincs benne szisztematikus rendszer, akkor megreked az ember. Van, ami most az én dolgom, és lesz majd, amikor eljutok egy ennél magasabb szintre, de ez nem a ma, hanem a jövő feladata. Tudni kell, hogy meddig ér el az ember.

Ha a megismerési morálra hagyatkozik az ember, és kikerüli a zavaros helyzeteket, ha tudja, hogy hol van az ő frontvonala, akkor helyes úton jár. Mindenki máshol van. Igen keveset tud mondani az ember a másoknak, de ez nagyon fontos lehet valaki számára.

Visszatérve a steineri gondolatra: a világ megfagyott szellemiség. A „van” átmegy az érthetőségbe, és lehet tudni, hogy ez most a közelben van, vagy egy távolabbi szférában. Ha megy az észlelő, érzékelő gyakorlat, akkor ez ...²

²A szöveg lejegyzője üresen hagyta a folytatás helyét, vélhetően a lejegyzés alapjául szolgáló magnófelvétel érthetlensége miatt. F. E.

Bármit álmodik az ember, ez mind a tudat játéka. Itt nem számít a méret. Ez lehet a tenger, vagy bármi, ez mind a tudatban van. Ebben minden elfér.

Visszatérve a látás területére, mit mond erről az orvos, fizikus: tárgy, fény, fotonok. Ezek a szembe jutnak, ingerületek mennek, és egyszer csak a nagy huzavona után ott állok és látok. Ezt nem bent látom, hanem kint, ahogy ezt a múltkor mondtuk. Most a józan eszemnek hiszek, vagy a két szememnek? A válasz: a tudat mindezt kivetíti. Ha mindez egy kivetítettség, akkor abból nem jöhetnek fénysugarak. Van sok „okos” magyarázat, de ezek nem igazi magyarázatok. Ha az ember ezt elhiszi, ez szemléletté fog válni, és készpénznek veszi, holott nem az, ha ezeket lóra ülteti és hagyja futni, rabja lesz a sablonoknak. Ki kell szabadulni ezekből a kötelékekből. Ha ezt készek vagyunk megkérdőjelezni, akkor elindulhatunk a helyes felismerés felé. Az ember sok mindent olvas, de neki magának kell gondolkodni, véleményt formálni.

Ha az ember nekiül egy érzékelésnek, és hagyja megtörténni, a világ nem úgy jelentkezik, mint eddig, a „világ felé lépeget” jó úton. Ha nézünk egy bogárkát az asztalon, ha az ember azt képzelet, azt a világot, amit ő lát, a bogár, vagyis nemcsak a bogarat, hanem az ő szemével próbál nézni, milyen az, hogy az ember a bogárból néz-e ki, vagy kívülről lát, és felmerül a kérdés, hogy mi magunk honnan nézzük a világot? Történnék az események, az ember, mint egy narrátor megy a dolgok mellett. Nehéz kifejezni ezeket a dolgokat, és nehéz érteni is.

Egy másik buborék, egy másik kép: az ember körül fény van. Ha behunyom a szemem, eljutok a sötétséghez, de van, amikor a sötétség sincs. Közvetlen megismerés területén még sötétség sincs és fogás sincs. Amikor már fogás van (szellemileg), akkor már van sötétség, és felmerül a kérdés, hogy hogyan tud az ember kapcsolódni a világgal, azzal kezdődik, hogy tudja, hogy van sötétség. Mert ha ez felmérgeti az embert, megpróbálja elkapni a dolgok csücskét, ott ismét felmerül a sötétség, tehát tudja, hogy ott lehetne valamit látni.

Mikor világosságról beszélünk, ez fizikai és szellemi fény. De csak egy világosság van.

Azt mondom, ez egy ventilátor, de ez egy fogalom, felület, amit gondolok.

Legjobb, ha semmit nem lát az ember, de azt erőteljesen.

Az ember egész nap tudja, hol van, és mit csinál, de amikor széthajtja a bokrokat, és megpróbál odanézni, kinézni, eljut oda, ami már nem ő. A pokolra a jó akarattal jut el az ember, a nirvánához a tévedéseken keresztül. A régi tévedéseket újakra cseréljük fel. Amíg az ember kis énjén keresztül lát, addig nem lát, az igazi világot csak az igazi én látja. A kis én egy virtuális álcentrum. (A kis ént G[ábor] egónak mondja.) Ha sikerül áttörni ezt a héjat kifelé, befelé, el kell jutni odáig, hogy ami kint van, az is bent legyen. Minden belül történik. Minden egy fényben ragyog: tat van asi: ez vagy te. Az „akiség” hozza ezt el az ember számára.

Ha sikerül eljutni az igazi centrumhoz, az álcentrum kihuny, áthelyeződik. A fizikai fény átmegy tudati észrevevési fénybe. Ez olyan, mint egy belső érzés, élménnyé lesz, ez megy át a világosságba, érthetőségbe. Ez a folyamat tudati változás, elváltozást jelent. Az érthetőség végül átmegy az akiségbe, az „ühüm”-ség az akiségbe.

Minden életjelenség átmehet ezen a folyamaton. Hang, íz esetében ugyanígy végigjárható. A folyamat a primer állapot és nem a bonyolultság irányába mozog. Az evidencia-élmény minden

lépésnél intenzívebb lesz. Itt nincs szükség egyéb bizonyításra, igazolásra. Erre nincs szükség, ez evidens. Sokat kell ezen gondolkodni, hogy az ember tovább tudjon lépni. Ha tudom, hogy ez a sarki rendőr, de ez nem segít a Himalájában. Az intellektuális massa, ami ki tudja, honnan jön, ez centripetálja az embert, és ez az egót, a kis ént élteti. Erre manipulálják az embert. Belemegy ebbe a mesterséges forgatagba. De ne legyen ennek rabja, mert vannak itt gyakorlati szempontok.

Ezt a szabadulási lépést nem tudjuk egyszerre minden irányba megtenni. Elég egy kis ablakrészt megpucolni, és azon kinézni. Elég egy fix pontot találni, egy kicsi fix pontot, ahonnan tényleg ki lehet fordítani sarkából a világot.

Az individualizáció olyan fokára jut az ember, amikor már nem elég az eddigi axióma, hanem neki fog kezdeni a kapaszkodásnak. Ha nem az észleleti, érzékelhető világ felé történik ez a folyamat, több más utat is lehet járni, például a gondolat forrása felé menni. A szellemi új irányzata a Golgota óta van. Kétezer év az semmi. Az Upanisádokkal nem tudunk mit kezdeni, előre kell menekülni. Az egót intenzitással kell elhalasztani, nem passzivitással. A körforgás[t], az asztrológiai kör tanítását szem előtt tartva, az embernek magamagának kell csinálni a dolgot. Vissza kell szerezni a szellemi tisztánlátás képességét. Ezt senki mástól nem kaphatja meg.

(Kérdés:) Mi a helyzet, ha ember és ember között lép fel az érzékelési menet?

Amíg még mindegy, hogy mit néz, amíg csak egy eszközzel vizsgál, itt a cél, hogy megszabaduljon a közvetítő elemektől, amikor elkezd ellátni a Világot, akkor szóhoz lehet juttatni a világ különböző részeit. Ez olyan, mint mikor az ember emberrel kapcsolódik. Közvetlen megismerésképzés mellett a közvetlen megismerésben az szól, és nem én. Ahhoz, hogy Dugonics Tituszok legyünk, ahhoz kell egy vár, egy terület, de mi a világon vagyunk. Ha készek vagyunk erre a nyitottságra, azt tudjuk erre-arra fordítani. Az ember folyton maga alatt van. De rájön, hogy „a világ létre van hozva”, nem csak „van”, hanem létre van hozva. Olyan ez, mint mikor a gyermek rájön, hogy a tej nem a frizsiderben terem. Ha lepucolódik a sallang, kiderül, hogy ez a világ nem elhagyott, ez süt a világ arcáról, a világ nem gazdátlan, értelem világít, mosoly világít a világ arcáról. Ez csak egy híradás. Turistajelzés.

Mindent le lehet képezni. Igen távoli dolgokat is. A gondolkodás ma igen flexibilis. Ez egy nagy csapda is, mert nem látja a kivezető utat. Egy ilyen kép gátjává válik a kilépésnek. Nagyon ügyeskedni kell, hogy ezek a képek ne legyenek szellemi börtönök, mert ez még nem az igazi valóság. Olyan ez, mint egy totális háború. Itt mindent fel lehet és kell használni, mert ez tényleg életre-halálra megy. Fontos, hogy legyen meg a mindennapi csodálkozási betevő falat.

Amíg az ember külső elismerésekre vár, az nem az igazi. Van egy belső vállveregetés is. „No, jól van, öcsi!” – és ebből meg lehet élni.

Hogy vagyunk az ajándékokkal? Amikor kezdett a világ elváltozni, egy marha nagy jóakarattal tölti el az embert, hogy azt sem tudja, mit csináljon. Szétszakad az ember, és ömlik belőle az érzés; ez az igazi ajándék, és nem egy doboz bonbon. Az lenne az igazi, ha ez nem esne le tárgyi szintre.

Tulajdonképpen az elválasztottság számolódik fel. Ez vagy magától jön, vagy nem, csak akkor jó, ha ez spontánul jön, különben ez a jóságoskodás marhasággá válik. Ez egy elevenség állapota, de ez nem marad meg mindig, visszaesünk egy alacsonyabb szintre. Ezt az axiómát jó lenne gyakoribbá tenni, de ezt nem lehet akarni.

Az ember, ahogy megismeri önmagát, helyzetét, ez más életirányba is jól hat, még ócska haszonlelésből is érdemes ezzel foglalkozni, mert az életet jó irányba viszi. Az itt kitermelt

eredményeket bármely más irányba is be tudja vetni. Az ember cseperedik, és uralni képes a dolgokat. Engednek a dolgok, boldogul az ember. Amikor nem megy, akkor is nagyon érdekes. Az észlelési meditáció gyakorlása jó, akár sikeres, akár nem. A cél csak valahol a háttérben van, de nincs a konkrét aktualitásban. Olyan ez, hogy „hátrányos helyzetben” vagyunk. Sokat lehet derülni azon, hogy hogyan tudjuk becsapni magunkat. A meghalási gondolat igyekszik mindig megállítani, leblokkolni az embert. Ezt le kell győzni.

A machinációk, praktikák folytán lassan világosodik az ember szerkezete, de mi az ember dolga, az igazi dolga? Ez foglalkoztat az utóbbi időben. Jó tudni a futballistának, mi a fű, és mi a kapufa, de az a dolga, hogy gólt rúgjon. Jó, jó, megismerjük a világot, van jó Isten, van ember, de mi az én dolgom? Ezt korábban másként láttuk. De mi közünk van a másik emberhez, ha a többi emberrel kapcsolatban nem jutunk ötről hatra? [Az ember még] magával sem jut ötről hatra.

Ne úzzétek el magatokról a szomorúságot, mert az hozza el a megértés illatát (Krisnamurti).

(Gáborra gyermekkorában nagy hatással volt a zene.) Mikor megszólalt, tudtam, hogy ez levél onnan, ahonnan való vagyok.

Brunton: *India titkai*.³ Egyből kiolvastam, és biztos voltam benne, hogy ez így van.

A materializmust nem kéne elvetni, ha igaz lenne, de nem igaz. És ezért el kell vetni.

A hetességgel kapcsolatban: a testiség hármassága – test, étertest, asztrálest – e fölött van a negyedik: az Én. A következő három nem fölfelé, hanem lefelé hat. Az Én elkezdi dolgozni először az asztrálestestben, majd az étertestben, végül a fizikai testen. Aki át tudja hatni magát a csontjáig, az megszabadult. Ez eddig csak Krisztusnak sikerült.

A fizikai anyagra kívülről hat az éterikus erő. Akkor kialakul a kristály. Ha ez belsővé válik az anyagban, akkor növénynek hívjuk. De ezen dolgoznak már az asztrális erők, amikor például virágzik a növény. Ha ez belsővé válik, akkor állati szint jön létre. Ez két együttműködés eredménye: az éteri- és az asztrál-erőké. Ezeket már a csoportlélek dolgozik kívülről.

Amikor az énség megjelenik a fizikai világban, megjelenik a világban az ember. Kezdeti szinten ez kívülről hat. Ekkor az aura fényes és kívül látszik az emberen, de a test sötét. Ha az én belsővé válik, az aura csaknem eltűnik, de világos lesz a test.

Ahol jelenlét-tudat van, ott megszűnik az idő, és élni kezd az igazi én. Az angyali lény, ha közelít, mindig azzal kezd: ne féljete! Mert oly hatalmas lény, hogy félelmet kelt az emberben.

Krisztus megjelenésével a Föld is megkapta az énségi fejlődés lehetőségét, ezért, és ettől kezdve lehet individualitásról beszélni.

A világ kezdetben világos volt, áttetsző. Krisztus volt a világ világossága, ez most az egyes emberekbe ment át, az emberekből jön elő. Az egész tudomány krisztusi eredetű, csak kezdeti fokon, és ebből újabb világosságot lehet kihozni.

Ha valaki csak üldögél, nem történik semmi. De ha megmozdul, azonnal jön a segítség.

³ Paul Brunton *India titkai* című könyvéről van szó. F. E.

„A szellemi világ viharos erővel közelít az emberiség felé” (Steiner) A hatalmakat fel kell ismerni. Ha valaki nem ismeri fel, a hatalom alá kerül. Ezért mondták, hogy csak azokat engedik át, akik a hatalmakat nevükön tudják nevezni.

A helyes szellemi út próbája, hogy az ember szeretettel, megértéssel tud-e együtt élni a többiekkel, a világgal, vagy sem. Ha valaki utálja, gyűlöli az embereket, biztos, hogy nem jó úton jár. Nem megvetni, elítélni, megszólni, lenézni, hanem segíteni kell.

Miért örül az Úr jobban a megtérő bűnösnek, mint annak, aki eleve tiszta? Mert akiben nem merült fel a kétség, és nem küzdött meg vele, az nem önálló, nem szabad ember. De e mellett: el kell szakadni ahhoz, hogy egyesülni tudjunk. Ha nincs szakadás, nincs egyesülés sem. Ha túlságosan egyek a szerelmesek, kialszik a vonzerő. Ezért jó közbe-közbe egy kis veszekedés, eltávolodás, hogy létrejöjjön a polaritás, az ellentét, a vonzás alapja, ami újra felgyújtja a vágyat az egyesülés iránt. Csak differenciálás után lehet integrálni. „Ha teljesen egyek lennénk, mehetnénk keresni valaki mást, akit szerethetünk.” (Ismeretlen szerző)

Nemcsak az embernek van szüksége Istenre, Istennek is szüksége van az emberre.

Amíg nem vagyunk igazán önmagunk, addig helyettünk a Hatalmak, a Sors intézkedik.

II.

Rácz György

Többé ne vétkezzél

(Szefera, a házasságtörő asszony meséli el életét és találkozását Jézussal. *János evangéliumának* 8. fejezetéből idézett verseket dőlt betűkkel emeltem ki, a versek sorszámát zárójelben tüntettem fel. R. Gy.)

I.

Amikor férjem meghalt, magot nem hagyott,

csupán egy bús özvegyet, aki én vagyok.

Férjem öccse, sógorom, messze elvándorolt,

Mózes törvényét feledve, engem elhagyott.

II.

Falumban megvetés várt, gyanú és csúfság.

Az özvegy élete csupa nyomorúság.

Eladtam a házam, elhagytam a nevem,

és ebben a városban lakást béreltem.

III.

Szefira lettem, a jós, kit próféta nevelt,
és titkos tudományokba bevezetett.
Pálcákat gyűjtöttem és furcsa görbe ágakat,
hogy mutassák a kérdezőnek a sorsvonalakat.

IV.

Csillagos köpenyt szőttem és öntöttem mécseket,
égő mécseken füstöltem drága illatszereket.
Méltósággal fogadtam a bánatos nőket,
alázattal a titkokat kereső férjeket.

V.

Sokan ismertek, sokat kérdeztek:
hová induljanak, mikor érkezzenek,
távoli útra kivel menjenek?
Kérdések közben, kaptak sok pálcikát:
a pálcákkal vendégem kirakott egy ábrát.
Egy abrakadabrá, ami sorsát mutatta,
ha az ember a pálcákat összeolvasta,

VI.

Fontos a kereskedés, kell a szerencsés pillanat,
– mikor vegyen? mikor adjon? – bölcs határozat.
De még fontosabb a pár, hogy kit válasszon.
Mohón várták, lesték rejtelmes válaszom.
Segítettem szép szóval, okos tanáccsal,

(persze közben az asztalt teleraktam pálcikákkal.)

Hálásak voltak, akik párt találtak:

minden földi jóval engem ők elláttak.

VII.

Egy évig, kettőig jól ment a sorom,

azután mint a róka a tyúkra, megjött sógorom.

Tőlem remélt új gazdagságot,

miután az övének nyakára hágott.

Játszópajtásom volt gyermekkoromba',

vonzalmam emlékét ő most kihasználta:

ígérte, hogy megtér, bűneit megbánta,

kezemet megkérte, lakomat megszállta.

VIII.

Jósdámat meghagyta,

de mindenbe beleszólt,

Vendégeimet kihallgatta,

reám féltékeny volt.

Végül megvádolt,

hogy őt megcsalom:

nagy jelenetet rendezett

és törvény elé hurcolt.

IX.

Börtönbe csuktak, rólam tanácskoztak

és másnap reggel az udvarra kihajtottak.

Nagy sokaság volt ott, egy rabbira figyeltek,

aki középen *ülve, tanítja vala őket.* (2)

X.

A sokaságot félre parancsolták,

a rabbi köré gyűlt a törvényhatóság.

Engem durva mozdulattal elé taszítottak:

mint házasságtörőt néki bemutatnak. (3)

XI.

Mester – mondták –, ezt az asszonyt tetten érték. (4)

férj és a tanúk ide bekísérték.

Majd az írástudók a törvényt előtárták:

Mózes parancsolta, hogy az ilyet elpusztítsák!

Mit mondasz te (5), ki a népet tanítod,

őket ez esetben mire bízod?

XII.

Bizony ez a rabbi furán viselkedett,

a vádlókra és tanúkra rá sem nézett.

Lehajolván ír vala a földre (6),

ujjával a port kotorván félre.

XIII.

Lehajolva írta a porba: álef, majd bét,

és várt, mint a tanár, aki feladta a leckét.

Én magamba mélyedtem és figyeltem a dalra,

mely ünnep előtt Jeremiás Siralmaid sorolta:

„Álef: a város, mint az özvegy, olyan lett,

most rabszolga, pedig úrnő volt a birtok felett.

Bét: A szomorú özvegy sír az éjszakába’,
barátai cserbenhagyták, nincs, aki vigasztalja.”

XIV.

Amint a néma dalnak vége lett, az írást folytatta.

Könnyeken át néztem, ahogy a tau-t leírta.

Az éneket folytattam és már biztos tudtam,
hogy minden gonoszságnak egyszer vége van.

XV.

Az írástudók ezt az írást észre sem vették,

választ szorgalmazva, a rabbit sürgették.

Akkor felegyenesedett és ezt mondta csendesen:

Aki közületek nem bűnös, e nőre követ először az vessen. (7)

XVI.

És újra lehajolván az írást letörölte,

és ismét jeleket ír vala a földre. (8)

Az álefet és a bétet felcserélte.

Bét a Keservekben⁴ sötét, mint a halottak sírja,

De itt, most álef, a fény a sötétet átjárja.

Áhitattal vártam, mi következik még:

az ajint írta ekkor és a kedves pé-t.

Előbb a szem, aztán a száj:

a kettő így, együtt: belső világosság.

⁴ „Keservek” Jeremiás siralmait jelöli.

XVII.

Közben „azok” a rabbi szavait felfogták

– Vetnék-e rá követ? – magukban meghányták.

És a lelkiismeret által vádoltatván,

kimentek az udvarból mind, egymás után.

Ott egyedül a rabbi maradt vala (9)

és én, a megvilágosodott középén állva.

XVIII.

Akkor szólt: *Asszony, a te vádlóid hol vannak?*

Téged halálra nem kárhoztatnak? (10)

Halkan rebegtem: Uram, békén hagytak.

Ő pedig monda: Én sem kárhoztatlak!

Eredj el és többé ne vétkezzél. (11)

A világosság elől ne rejtezzél. (12)

Jegyzetek Szefera meséjéhez

[*A házasságtörő nő története a János evangélium 8. fejezet elsőtől tizenegyedik verséig olvasható.*]

- I. A sógorházasságról *Mózes V. könyvében* a 25,5. bekezdés rendelkezik. [Az itt következő szövegek és hivatkozások – egy kivétellel, de ezt külön megjegyzés jelzi – a Szent Jeromos Bibliatársulat kiadásában 1999-ben, Budapesten megjelent fordításból (Ó- és Újszövetségi *Szentírás a Neovulgáta* alapján) származnak. Ez *Mózes V. könyvét Második Törvénykönyv* címmel jelöli. Szövege Káldi György 1607-ben készült, katolikus bibliafordításának modernizált változata.]
- III. Szefera alakját Ozeás próféta verse ihlette (4,12): „Fadarabjait kérdezi meg népem, és botja ad neki felvilágosítást; mert a paráznaság szelleme megcsalta őket, és parázna módjára elpártoltak Istenüktől.” [*Ozeás jövendölése*]
- XI. *Mózes Második Törvénykönyv 22, 22* szerint: „Ha valaki másnak a feleségével hál, haljon meg mind a kettő, vagyis a házasságtörő férfi meg a házasságtörő asszony...” A példabeszédben férfi nem áll a bíróság előtt: helyette állítottam tanukat, akik valószínűleg egy koholt vád hamis tanúi.
- XIII. Néhány bibliai költemény szakaszainak (9. és 37. zsoltár, *Jeremiás siralmai, Példabeszédek 31,10-31*) kezdőbetűi alfabetikus sorrendben következnek. Ezek közismert tanító költemények lehettek, ezért egy-egy betű láttán önkéntelenül is felmerülhetett

[*Jeremiás siralmaiból*] a betűhöz tartozó versszak. Eleinte ilyen asszociációszerűen jut Szefera eszébe az idézett töredék.

A teljes szakaszok – a Káldi-féle fordítás szerint – a következők:

1,1 ÁLEF „Milyen magányosan ül a város, amely tele volt néppel! Olyan lett, mint az özvegy, pedig nagy volt a nemzetek között, úrnő a tartományok között, mégis robotmunkássá lett!”

1,2 BÉT „Sírva sír az éjszakában, és könnye csorog az arcán. Nincs senki, aki vigasztalja [azok közül, akik szerették]. Barátai mind cserbenhagyták, ellenségeivé lettek.” (1,2-t 1,1-től elválasztva a bánatos Szefera már magára vonatkoztatja.)

XIV. 4,22 TAU „Véget ért bűnhődésed Sion leánya.”

3,6 BÉT „Sötétségben adott nekem lakást, mint az örök halottaknak.”

ÁLEF, mint fény, már Szefera leleménye és a megértés jele. Egyébként a *Siralma*kban ÁLEF inkább a fény hiánya:

2,1 „Milyen sötétbe borította haragjában Sion leányát az Úr!”

4,1 „Hogy elvesztette fényét az arany...”

XVI. PÉ (= száj) pl. 2,16 „Kitátotta rád **száját** minden ellenséged...”

AJIN (= szem) pl. 4,17 „Még mindig epedve vár a **szemünk**...”

XVIII. Jézusnak a [*János evangélium*] 12. vers[é]be foglalt beszédét Szefera is meghallgathatta: „Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: *Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.*” [Károli Gáspár fordítása] A mesében Szefera Jézus jelbeszédét „követte”, és „világosságban járt”.